

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Bf.III.263/2014/5.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. november 4. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. október 4. napján kihirdetett **1.B.848/2011/27.** számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

Az I. r. vádlott bűnösségét **felbujtóként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében** [1978. évi IV. törvény 276. §] **megállapítja.**

Ezért az I. r. vádlottat **próbára bocsátja.**

A próbaidő tartamát **1 (egy) évben határozza meg.**

A polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A bűnjelek - helyesen - a **Kecskeméti Törvényszék bűnjelkezelőjénél Bny.88/2011/1-70.** tételszám alatt vannak nyilvántartva.

Egyebekben az első fokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét **helybenhagyja.**

Megállapítja, hogy az I. r. vádlott lakóhelye: **(Település, utca, házszám)**szám.

Az ítéletnek az I. r. vádlottra vonatkozó része ellen fellebbezésnek van helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék II. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] mondta ki, amelyet tettesként

valósított meg. Ezért a II. r. vádlottat egy évre próbára bocsátotta.

I. r. vádlottat az ellene folytatólagosan, tettesként elkövetett vesztegetés büntette [1978. évi IV. törvény 252. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont 2. fordulata], és a társtetteségben, folytatólagosan elkövetett csalás büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont], II. r. vádlottat az ellene részben társtettesként, részben bűnsegédként elkövetett vesztegetés büntette [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdés, (2) bekezdés], valamint a részben társtettesként, részben bűnsegédként elkövetett csalás büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

A **(magánfél neve)** magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

A Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányságnál kezeltnek írt iratok lefoglalását megszüntette, és azt az (1. sz. gazdasági társaság) felszámolójának kiadni rendelte.

Megállapította, hogy az ügyben felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész fellebbezett a vádlottak felmentése miatt, a felmentéssel érintett bűncselekményekben való bűnösségük megállapítása, ehhez képest végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében. A törvényszék végzésének írásba foglalását követően, annak indokait megismerve a fellebbezését az első fokú ügyész már módosította:

- csak a csalás büntetében való bűnösségük megállapítását, és - változatlanul - végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltásra ítélésüket célozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.120/2014/3/II. számú átiratában az I. és II. r. vádlottak terhére bejelentett és módosított ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a vesztegetés büntette miatt emelt vád alól felmentésük - helyesen - miatt bejelentett fellebbezést visszavonta, ellenben a csalás büntette és az I. r. vádlott terhére a felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt bejelentett - módosított - fellebbezést továbbra is alaposnak tartva, azt indokaival együtt fenntartotta. Álláspontját átiratában részletesen indokolta.

A vádlottak védői a fellebbviteli főügyészség indítványára észrevételeiket ugyancsak részletesen indokolva írásban adták meg. Lényegében elleneztek a fellebbviteli főügyészség által módosított tartalommal védenek terhére fenntartott fellebbezési kérelmek teljesítését; álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen vont le következtetést a csalás büntetében való bűnösségük hiányára akként, hogy a cselekmény nem bűncselekmény. Ehhez képest egyezően az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezések folytán felülbíráható része helybenhagyását

indítványozták.

Kizárólag az I. r. vádlott terhére, az 1978. évi IV. törvény 276. §-ába ütköző, aszerint minősülő és büntetendő magánokirat-hamisítás vétségéhez nyújtott felbujtói bűnrészségben való bűnösség megállapítása érdekében bejelentett fellebbezési kérelem az alapos, ezt meghaladóan az ügyész fellebbezése alaptalan.

* * *

Az elsőfokú bíróság a fellebbezések folytán felülbíráható történeti tényállást a bizonyítási eljárás széles körű és kellő mélységű lefolytatása után, a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg. Azt sem az ügyész a fellebbezésében, sem pedig utóbb a vádlottak, illetve védőik nem is támadják.

Az ítélet tábla a felülbírálat során a fellebbezéssel megtámadott ítélet tényállását az ügyész módosított fellebbezésével megszabott körben az azt megelőző bírósági eljárással együtt egyaránt felülbírálta, de az ítéletnek az ügyész módosított fellebbezési kérelme folytán csak a megfellebbezett felmentő rendelkezését bírálta felül [Be. 348. § (1) és (2) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság ítélete I. r. vádlott személyi, jövedelmi és vagyoni körülményeit tekintve megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság az idevágó tényállást hiányosan állapította meg [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulat].

A másodfokú bíróság a kismértékű megalapozatlanságot a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjának a Be. 353. § (3) bekezdése keretében történő megfelelő alkalmazásával az I. r. vádlottnak a fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján a tényállás kiegészítésével, illetve helyesbítésével a következők szerint küszöbölte ki:

I. r. vádlott lakóhelye jelenleg a (Település, utca, házszám) (/sorozatszám/sorozatszámú lakcímnnyilvántartó kártya adata).

Az I. r. vádlott jelenleg a (2. sz. gazdasági társaság) alkalmazottja havi 300.000.-Ft körüli nettó jövedelemmel. Gyermektartásdíj címén havonta 45.000.-Ft-ot fizet, míg az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában felsorolt, összesen 490.000.-Ft-ot kitevő hiteltartozás túlnyomó részét nem fizeti, csupán havi 85.000.-Ft hitelrészletet törleszt. Az általa lakott ingatlan végrehajtás hatálya alatt áll, a másik ingatlan értékesítésre került.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 9. oldal 7. bekezdésében írt, a vádlottak megtévesztési szándékának hiányára vonatkozó megállapítást az ítélet tábla mellőzte, mert

értelemzavaró a mondat első felében rögzített tényhez képest, mely szerint a vádbeli tevékenységükkel nem tévesztették meg a **(magánfél neve)**-t. Ez utóbbi megállapítás tehát a helyes, ehhez képest a megtévesztési szándékra utalás zavaró, így szükségtelen. A jogtalan haszonszerzésre törekvést illetően azonban e tényállás következő mondatában írtakat mellőzte az ítéletábra, miután annak nincs ténybeli alapja, sőt a rögzített tényállás szerint - és ebben osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját az ítéletábra - **(1. sz. név)** javára a társadalombiztosítási járulék és a személyi jövedelemadó-előleg, valamint esetleges egyéb járulékok megfizetésének mellőzése nyilvánvalóan jogtalan haszon. Ebben a tekintetben pedig irányadó a fellebbviteli főügyészség által is hivatkozott álláspont (Bíróági Határozatok 2008.174.).

Egyebekben tehát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, így azt a másodfokú bíróság a most eszközölt kiegészítéssel és helyesbítéssel fogadta el a felülbírálat alapjául.

Az irányadó tényállás szerint a gazdasági társaság keretei között tevékenykedő I. r. **(1. sz. név)** munkaviszonyának megszűnését követően nemhogy tudatták két felettesével is, hanem egyiküktől - **(2. sz. név)-től** - kifejezett jóváhagyását szerezte meg arra a foglalkoztatási konstrukcióra, mely szerint a havonta ún. tervezési díjnak nevezett juttatást kalkulál a II. r. vádlott **(1. sz. név)** munkája ellenértékéeként.

II. r. vádlott pedig az I. r. vádlott kifejezett kérésére dolgozta ki ezt a konstrukciót és állította ki a számlákat. Ő tehát ugyancsak megalapozottan bízott abban, hogy a vele szerződéses kapcsolatban álló **(magánfél neve)**-nek hatáskörrel és intézkedési jogkörrel rendelkező alkalmazottja, képviselője felhatalmazása alapján jár el.

Az ebben a körben kifejtett első fokú álláspontot az ítéletábra mindenben osztotta. Az az életszerű, és az felel meg a köztapasztalat elvárásainak is, hogy az alá-fölérendeltségi viszonyban, munkarendben tevékenykedő személyek a hivatali utat, a függelmet betartva ahhoz a legközelebbi feletteshez fordulnak valamely, egyébként a munkaköri leírásuk hatálya alá eső tevékenységgel kapcsolatos probléma megoldása érdekében, aki elsősorban kompetens annak engedélyezésére, vagy tilalmazására.

Az irányadó tényállásból kitűnik, hogy I. r. vádlott, miután **(1. sz. név)** munkaviszonya megszűnt, felvetette annak szükségességét, hogy egy másik munkavállalóval munkaviszony keretében végeztessék el azt a munkát, amit addig **(1. sz. név)** teljesített. **(2. sz. név)** közvetlen felettes, aki intézkedési jogkörrel rendelkezett a probléma megoldása felett, kifejezetten elvetette annak a lehetőségét, hogy újabb munkaviszony létesítésével egy új munkavállaló lépjen **(1. sz. név)** helyébe. Ennek alternatívájaként vetette fel az I. r. vádlott azt, hogy **(1. sz. név)** tovább-foglalkoztatására sor kerülhetne abban a sajátos konstrukcióban, amit az első fokú ítélet tényállása megalapozottan tartalmaz.

Ebben a körben a büntetőjogi felelősség elbírálása szempontjából annak van meghatározó jelentősége, hogy az I. r. vádlott bírta-e a sértett intézkedésre köteles és jogosult képviselőjének engedélyét arra az egyébként nem legális foglalkoztatási megoldásra, amit a tényállás tartalmaz, illetve a II. r. vádlott a vele közvetlen szerződéses kapcsolatban lévő, képviseleti jogosultsággal rendelkező személy - az I. r. vádlott - azonos tartalmú engedélyével rendelkezett-e. Ez ugyanis az ő esetében olyan biztatást jelenthetett, ami miatt nem volt oka feltételezni, hogy a **(magánfél neve)** tévedésben van.

Amennyiben a bűnfelelősség oly mértékű kitágítására kerülhetne sor, hogy ilyen, és hasonló esetekben a részvénytársaság, mint gazdasági társaság legfelsőbb szintjének, a közgyűlésnek, vagy a küldöttgyűlésnek kellene engedélyezni a legalsóbb fokú pénzügyi kiadással járó struktúraváltást is, a felelősségre vonhatóság oly mértékre bővülne, ami a büntető anyagi jog bűnfelelősségi elveit sértené, hovatovább egyenesen az anyagi igazság sérelmével járna.

Az alapul vehető tényállásból az ítélet tábla álláspontja szerint is az állapítható meg, hogy az I. r. vádlott mindent megtett annak érdekében, hogy az egyébként kétségtelenül illegális foglalkoztatási konstrukcióhoz megkérje a közvetlen, általa még elérhető sértetti képviselő engedélyét. Miután azt megkapta, a II. r. vádlottat tájékoztatta arról és így megkezdtek az új konstrukció alapján **(1. sz. név)** javadalmazását abban a tudatban, hogy a sértett nincs tévedésben. Ebből következik, hogy az ítélet tábla álláspontja is az, a **(magánfél neve)**, mint gazdasági társaság (jelenleg vállalkozás) büntetőjogilag szóba jöhetően engedély-adására jogosult képviselője nem volt tévedésben, így a Btk. 318. § (1) bekezdésében definiált csalás bűncselekményének egyik törvényi tényállási eleme, a tévedésbe ejtés hiányzik.

Nem osztotta a másodfokú bíróság ugyanakkor a törvényszéknek azt az álláspontját, hogy a jogtalan haszonszerzési célzat is hiányzott volna - ehhez képest helyesbítette a tényállást is, mert az téves jogkövetkeztetésen alapul. Ebben a körben a tényállás helyesbítésénél kifejtettekre utal a másodfokú bíróság.

Ami a csalás bűncselekményeinek harmadik lényegi tényállási elemét, a kár bekövetkezését illeti, abban a tekintetben oly mértékű a határozatlanság, hogy nem lehet ítéleti bizonyossággal megállapítani sem azt, hogy kár bekövetkezett, sem pedig annak ellenkezőjét. Ennek megállapításához ugyanis egy lényegesen tüzetesebb, akár szakértői bizonyításra is szükség lett volna már a nyomozás során, kiderítendő, hogy a **(1. sz. név)** által nyújtott szolgáltatás és az ellenszolgáltatás egymással milyen arányban, esetleg aránytalanságban van. Az elsőfokú bíróság - helyesen - az egyik tényállási elem hiánya miatt ez utóbbira vonatkozó további bizonyítás felvételével jogosan maradt adós.

Az elsőfokú bíróság álláspontja tehát helyes abban, hogy az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütköző csalás bűncselekménye nem valósult meg, mert annak egyik tényállási eleme, a tévedésbe ejtés hiányzik, ez ítéleti bizonyossággal bizonyítást nyert.

A tett-azonosságnak a bírói gyakorlatban kialakult elvét követve a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta, hogy a vád tárgyává tett és csalásként értékelt cselekmény nem valósíthatott-e meg másik (vagyon elleni) bűncselekményt. Ezt a kérdést az ítélőtábla nemlegesen döntötte el. Az 1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdésében definiált sikkasztás bűncselekményének a rábízás ismerve ugyan megvalósult, de az idegen dologgal való sajátjaként rendelkezés elkövetési magatartása elemei nem voltak felfedezhetők az alapul vehető tényállásban, erre irányadó a sértett engedélye. Ez alapján ugyanis a sértett akaratának megfelelően történt dologgal - a sértett javaival - való rendelkezés. Hasonló a helyzet az 1978. évi IV. törvény 319. § (1) bekezdésében meghatározott hűtlen kezelés bűncselekményét illetően is; az I. r. vádlott munkaköri leírásából megállapítható, hogy őt valóban idegen vagyon kezelésével bízták meg, ám az már erősen kétséges, hogy ebből folyó kötelességét megszegte, és azzal vagyoni hátrányt okozott volna, így a hűtlen kezelés bűncselekményének törvényi tényállási elemeit illetően is oly mértékű a bizonytalanság, hogy ebben való bűnösség megállapítására sem kerülhet sor.

A kifejtettekből következően nem osztotta az ítélőtábla a fellebbviteli főügyészségnek az első fokú ügyész által módosított tartalommal előterjesztett, és általa így fenntartott fellebbezési kérelmét, a csalás bűncselekményét illetően.

* * *

Osztotta ezzel szemben az I. r. vádlott terhére, az 1978. évi IV. törvény 276. §-ába ütköző, aszerint minősülő és büntetendő magánokirat-hamisítás vétségének a 21. § (1) bekezdése szerinti felbujtói bűnrészességben való bűnössége megállapítását célzó kérelmét. Annak vizsgálatakor - miután a csalás bűncselekménye kapcsán a felmentést támadó ügyészi fellebbezést nem ítélte alaposnak - e bűncselekmény elbírálására is az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit ítélte irányadónak. Az alkalmazandó törvény megválasztásakor ugyanis alapvetően abból indult ki, hogy a bűnösség megállapítása esetén sem kerülhet sor e bűncselekmény miatt szabadságvesztés kiszabására, még végrehajtása felfüggesztése mellett sem.

Az elsőfokú bíróság tévedett abban, hogy nem állapította meg I. r. vádlott bűnösségét e bűncselekményhez nyújtott felbujtói bűnrészességben. Ez arra vezethető vissza, hogy nem merítette ki a vádat.

A Be. 2. § (1) bekezdése értelmében a bíróság az ítékezés során törvényes vád alapján jár el. A törvényhely (2) bekezdése tartalmazza a törvényes vád kritériumait, melyre nézve az ítélezési gyakorlat vitathatatlanul kikristályosodott (4/2007. Büntető Kollégiumi véleménynek a törvényes vádra vonatkozó fejtegetése, és EBH 2014.B.17.).

Eszerint a vád törvényes, ha az alaki legitimációval rendelkező vádló a bírósághoz benyújtott indítványában meghatározott személy büntető törvénybe ütköző konkrét cselekménye miatt a büntetőeljárás lefolytatását kezdeményezi. A vád anyagi jogi megalapozottsága a vád törvényessége szempontjából közömbös, a vád törvényessége a vádnak az a képessége, amelynek folytán alkalmas a bírósági eljárás megindítására.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a Bács-Kiskun Megyei Főügyészség a vádiratában leírta I. r. vádlottnak azt a cselekvőségét, miszerint az ő felhívására került sor a tervezési díjakat tartalmazó számlák benyújtására a II. r. vádlott részéről a **(magánfél neve)**-hez. Ezek a számlák pedig a tényállás szerint hamis tartalmúak voltak.

Az elsőfokú bíróságnak ebben a tekintetben a vádat - ami nem kétségesen törvényes - a Be. 2. § (4) bekezdése értelmében ki kellett volna mérítenie, azaz erre vonatkozóan nem csupán tényállást kellett megállapítania - amit meg is tett az első fokú ítélet 8. és 9. oldalain - hanem azt nem csupán a II. r. vádlottra vonatkozóan, hanem az I. r. vádlott tekintetében jogilag is minősítenie kellett volna, a bűnösségre levonandó szükségszerű következtetés mellett. Ez jelenti ugyanis a vád kimerítését.

Ezt a kötelezettségét tehát az elsőfokú bíróság annak ellenére hagyta figyelmen kívül, hogy a tényállásban megállapította a törvényes vád alapján lefolytatott bizonyítás eredményeképpen azt a magatartást, amely megvalósította az 1978. évi IV. törvény 276. §-ába ütköző, aszerint minősülő és büntetendő magánokirat-hamisítás vétségéhez nyújtott, a 21. § (1) bekezdése szerinti felbujtói bűnrészességet. Miután a törvényszék a bűnösségre való következtetéssel és a cselekmény minősítésével adós maradt, ezért a másodfokú bíróság állapította meg e bűncselekményben I. r. vádlott bűnösségét - immár kimerítve a vádat.

A büntetés kiszabás körében érvényesíthető bűnösségi körülmények közül II. r. vádlott esetében a cselekmény tárgyi súlyára utalást az ítéletábra mellőzte, mert e bűncselekmény büntetési tétele eleve kifejezi annak tárgyi súlyát.

I. r. vádlott esetében súlyosítóként értékelte, hogy munkáltatója sérelmére, bizalmi munkakört betöltve valósította meg a közbizalom elleni bűncselekményt, ezzel szemben enyhítőként értékelte, hogy négy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik gyermektartásdíj fizetésével. A büntetlen előélet enyhítőként értékelését nem tartotta

indokoltnak, miután munkakörével, beosztásával visszaélve valósította meg a közbizalom elleni bűncselekményt, és munkaköre betöltésének a büntetlenség előfeltétele volt.

E bűnösségi körülményekre, valamint a bűncselekmény jellegére, tárgyi súlyára és I. r. vádlott személyében mutatkozó csekély társadalomra veszélyességre figyelemmel az ítélőtábla vélelmezte, hogy esetében a büntetés kiszabása próbaidőre elhalasztható, mert alaposan feltehető, hogy így is elérhetők a büntetésnek a Btk. 37. §-ában írt céljai.

Ezért I. r. vádlottat a bűncselekmény miatt az 1978. évi IV. törvény 72. § (1) bekezdése alapján próbára bocsátotta, és a próbaidő tartamát a felhívott törvényhely (5) bekezdése alapján a minimumban állapította meg, mert ez igazodik a bűnösség fokához.

* * *

Tévedett az elsőfokú bíróság abban, hogy a **(magánfél neve)** - helyesen - sértett által bejelentett határozatlan tartalmú kártérítési igényt polgári jogi igénynek tekintette, és arról nem érdemben ugyan, de rendelkezett.

Ez az álláspontja azért téves, mert megállapítható, hogy az eljárás során a **(magánfél neve)** sértett képviselői nem terjesztettek elő polgári jogi igénynek tekinthető kártérítési igényt.

Ebben a kérdésben a következőket kell figyelembe venni:

A Be. 54. § (1) bekezdése szerint magánfél az a sértett, aki a büntetőeljárásban polgári jogi igényt érvényesít. A törvényhely (2) bekezdése azt tartalmazza, hogy a magánfél a terhelttel szemben azt a polgári jogi igényt érvényesítheti, amely a vád tárgyává tett cselekmény következtében keletkezett.

Ugyanezen törvényhely (7) bekezdése szerint, ha a polgári jogi igény érvényesítésével kapcsolatos eljárási kérdésről e törvény nem rendelkezik, a polgári eljárás szabályait kell alkalmazni, feltéve, hogy azok e törvénnyel, illetőleg a büntetőeljárás jellegével nem ellentétesek.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 121. § (1) bekezdés e) pontjában írtak nem hagynak kétséget afelől, hogy a polgári jogi igény alapjául szolgáló kérelemnek határozottnak kell lenni, olyannak, amely a bíróság döntésére irányul meghatározott formában (kereseti kérelem).

A büntetőeljárásban polgári jogi igényként érvényesíthető kártérítési igény jellemzően a Ptk. 339. § (1) bekezdésén, mint polgári anyagi jogi jogcímen (szerződésen kívül okozott kár megtérítési kötelezettsége) alapulhat. Az erre alapított kártérítési igény a büntetőeljárásban - miután csak ennyiben egyeztethető össze azzal - kizárólag pénzkövetelés teljesítésére irányulhat, ideértve a főkövetelést és annak járulékát, a késedelmi kamatot is.

A most írt jogszabályi környezetben az ítélőtábla azt vizsgálta, terjesztett-e elő olyan határozott, pénzszolgáltatásra irányuló kereseti kérelmet a **(magánfél neve)** sértett akár önállóan, akár képviselője útján, amit a Be. most hivatkozott törvényhelye értelmében polgári jogi igénynek lehet tekinteni.

Ezt a kérdést az ítélőtábla nemlegesen döntötte el.

Az iratokból az állapítható meg, hogy a **(magánfél neve)** sértett vezérigazgatója „polgári jogi igényt kívánt érvényesíteni, amennyiben annak feltételei fennállnak” (nyomozati anyag 59. lapszám).

Ezt követően a bírói szakban a sértett a jogi képviselője, ügyvédi iroda útján „érdeklődött” a polgári jogi igénye felől, jelezve azt, hogy majd később, amennyiben megállapítást nyer a tényállás, konkrét, határozott polgári jogi igényt fog előterjeszteni (első fokú iratok 10. lapszám). Az első fokú bíróság tájékoztatta a jogi képviselőt, hogy az iratokban polgári jogi igény nem található, csupán a feljelentés.

A jogi képviselő ezután polgári jogi igényként megnevezett igényt fogalmazott meg, amelyben annak pontos összegét nem tudta megjelölni, azt ahhoz a feltételhez kötötte, hogy a majdan megállapítandó tényállás alapján, egy esetleges konkrét károkozás, a társaságot ért hátrány kimunkálása után nyilatkozik (elsőfokú iratok 14. lapszám).

A 26. tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldalán rögzített nyilatkozata szerint (vezérigazgató neve) vezérigazgató a polgári jogi igényt „a cég nevében fenntartotta”.

Ezek a nyilatkozatok nem tartalmazzak határozott kereseti kérelmet, nem irányulnak meghatározott pénzkövetelés teljesítésére, következésképpen polgári jogi igénynek sem tekinthetők, csupán a polgári jogi igény feltételeinek meg nem felelő, egyéb kártérítési igénynek. Ilyen igényről pedig a büntetőeljárásban marasztaló rendelkezést a bíróság nem hozhat.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezését az ítélőtábla mellőzte.

Az iratokból megállapítható volt a bűnjelként kezelt okiratok nyilvántartási helye és az arra vonatkozó nyilvántartási adat, ezért azt az ítélőtábla megállapította.

A kifejtettek szerint az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének, a fellebbezések folytán felülbírált részét, a rendelkező rész szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben viszont - miután az ügyésznek a csalás bűncselekményére vonatkozó fellebbezése nem vezetett eredményre - azt helybenhagyta.

A kiegészített tényálláshoz képest megállapította az I. r. vádlott lakóhelyét.

Az ítéletnek az I. r. vádlottra vonatkozó része ellen a Be. 386. § (1) bekezdés b) pontja alapján biztosított fellebbezési jogot.

Szeged, 2014. november 4.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.263/2014/5. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.848/2011/27. számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Szeged, 2014. november 4.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke